

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Polemica

Burghaber, Adam

Fribvrgi Helvetiorvm, 1678

XXXVII. De Antichristo, an iste sit Papa?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72462](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72462)

XXXI. Error iste hodie non malè dici potest proprius Puritanorum, hoc est, qui Calvinum strictè sequentes Principatum Ecclesiasticum unà cum Politico funditus uolunt sublatum; quos Puritanos (qualis etiam est Amefius) Anglo-Papistæ inter paucos annos integris libris oppugnârunt, & ex Sac. Litteris & Patribus Principatum Ecclesiasticum cum Politico coherere asseruerunt, quod nominatim Henricus Hammondus iusto volumine contra Blondellum Gallum præstitit. Lutherani in Apologia in art. de potest. Eccles. aliud non habent, quàm Episcopos non habere potestatem gladij ex Evangelio, sed ex jure humano ab Imperatoribus & Regibus donatam; quod nullo verbo reprehenditur, imò ait Apologia, Evangelicos sæpe testari, quod Imperatorum ac Principum donationes non reprehendant, quod tamen utique reprehensione dignum foret, nempe quod Imperatores & Reges donationibus tot Episcopos ad Principum dignitates extulerint, si Ecclesiastica & Sæcularis potestas jure divino essent immiscibilia aut simul coherere non possent, ut Tob. Wagner loc. cit. Meno Hannekenius in Irenico Catholico-Evangelico fol. 278. & nonnulli Lutherani sibi imaginantur.

XXXII. Respon. ad 1. Christum Dominum eo loco solum instituisse metos Principes Ecclesiasticos, docuisseque, debere eos, ut tales sunt, præesse subditis non more Regum ac Dominorum, sed more Patrum & Pastorum; unde haud sequitur, non posse unum eundemque esse Episcopum & Principem, ut præter Catholicos hunc locum etiam exponunt Luthero-Calvinistæ contra Puritanos. Ad 2. utroque loco moneri Episcopos & Clerum, ne minutis & vilibus officijs ita occupentur, ut omittere majora cogantur, uti lethro fuasit Moyse Exodi 18. & S. Bernardus lib. 1. considerat. ad Eugenium hortans Papam, ut judicia rerum temporalium alijs dimittat, quem tamen sciebat, jam tunc Principem quoque temporalem fuisse. Ad 3. Apostolum non prohibere regimen politicum, sed nimiam sollicitudinem circa vitam temporalem; etenim per negotia sæcularia intelliguntur mundana, v. g. cura victus &c. ut ex S. Chrysostr. Theophyl. & alijs notat Tirinus in cit. locum. Quare in Papatu nulla est confusio Babylonica, dum Papæ & Episcopis uterque gladius vindicatur; quippe hæc immiscibilia non sunt: nec rationi repugnat, unum, qui potestatem in majora & superiora habet, eandem sibi vindicare in minora ac inferiora; sed ex eo nascitur confusio, si naturâ inferior & sæcularis potestas se supra altiorem extollat, & Personas resque Ecclesiasticas sibi habeat subjectas, uti apud Sæctarios fieri amat, & Principes Sæculares in Spiritualia æquè ac temporalia potestatem habent; hæc Babylonicam esse confusionem fatetur Luther in concione, quam Domin. Trinit. 1537. Wittenbergæ habuit, cujus tamen confusionis suâ ipse apostata author fuit. Ad 4. Constantini M. donationes Ecclesiæ Romanæ factas luculentis rationibus demonstrat Gretserus in Append. 1. commentarioli de Imperat. Reg. ac Principum munificentia in Sedem Apostol. In examine mysterij Pleseani c. 10. Et in Apologia pro Card. Baronio c. 21. Nam loquitur iste solum de instrumento Donationis, ut hodie circumfertur; alijs eandem donationem Constantini efficacibus etiâ argumentis ostendit ad A. C. 324. n. 117.

CONTROVERS. XXXV.

DE ANTICHRISTO. AN ISTE sit Papa.

I.

Nidignum jure videri possit Catholico Doctore, Disputationibus de prærogativis ac potestate Summi Pontificis, de quibus hæctenus egimus, admiscere quæstionem de Antichristo, num iste sit Romanus Pontifex, idemque homo existat filius perditionis, & DEI in terris Vicarius? Sed ad quid non cogit diabolica semperque Apostolica Sedi infesta hæresis? quæ impie dicere & scribere audet, Romanum Pontificem esse Antichristum sacrilegè ad hoc asserendum Sacra Scripturâ, & Vaticinijs Prophetarum abusa, præsertim Ezechielis cap. 39. Danielis cap. 7. & 11. Matth. c. 24. Pauli 2. ad Thessalonicenses cap. 2. Joannis Epist. 1. cap. 2. & 4. atque Apocal. c. 13. 19. & 20. ubi multa valde obscura de Antichristo tanguntur. Agunt hac de re fusillimè ex Italis Card. Bellarminus lib. 3. de Rom. Pontifice per capita 24. Ex Gallis Florimundus Remondus integro volumine. Ex Germanis nostris præter alios hæreticorum malleus ille Jacobus Gretserus libro itidem integro, qui est tertius Defensionis Bellarmini tomo secundo, ubi hæc ejusdem est censura meritissima contra hæreticos Papamastiges. *Tametsi Novatores, inquit, in omnibus controversijs, quæ nobis cum ipsis intercedunt, petulantia, mendacijs convitijs, & contumelijs insigniter instructi in aciem procedant, in hac tamen de Antichristo disceptatione seipos longo intervallo superant, & ut, quod volunt, obtineant, nempe Romanum Pontificem esse Antichristum, nullius eos pseudologia sive mendacij, nullius löidoria sive maledicti, nullius antilogia sive contradictionis, nulliusque depravationis & corruptele pudet, ita ut, cum alibi Scribas, hic Mænadæ agere videantur.*

II. Prius autem quàm ad aliqua particularia descendamus, generatim advertendum, quemadmodum vox Christi in sacris litteris dupliciter sumitur 1. pro quolibet Propheta, uti Psal. 104. v. 15. *Nolite tangere Christos meos, & in Prophetis meis nolite malignari.* 2. strictius pro Principe Prophetarum Messia. Ita nomen Antichristi bifariam usurpanti 1. latè pro omni falso Doctore, qui doctrinam Christo repugnantem spargit; quo sensu dicitur Joan. 2. v. 18. *Nunc Antichristi multi sunt, id est, hæretici multi de Christo malè sentientes.* 2. strictè per antonomasiam pro insigni quodam Adversario Christi, qui non solum ejusdem doctrinæ adversatur, sed etiam illius officium sibi vendicat, atque ipsum vocabit impostorem, se autem Messiam jactabit, quem hæretici distinctionis causâ Magnum Antichristum appellant, eumque esse Romanum Pontificem affirmant. Pro hac igitur immani calumnia tam breviter quàm solidè restitanda tria enucleatè expendemus. 1. Utrum Magnus Antichristus sit unus homo singularis, an plurium hominum colluvies. 2. quas Notas tradat Sac. Scriptura ad dignoscendum hunc Antichristum. 3. An hæ notæ Romanis Pontificibus conveniant.

gha.
er
ologia
emica
XI
9.

PARS PRIOR.

DOCTRINÆ CATHOLICORUM.

III. **D**octrina prima. Magnus Antichristus est unus singularis homo. Ita Catholici Doctores omnes, & pro articulo fidei tenent; ut testatur Cornelius à Lapide in 2. ad Thessal. 2. Probat 1. ex Sacra Scriptura, quæ Antichristum singulari numero & præposito articulo describit ad significandam unius hominis singularitatem. Ut autem huic argumento sua sit vis & robur, non ita id nudè proponimus; alioquin nonnullis instantijs everteretur, cum sæpe nomina singularia per Synchdochen multos significant, ut Turca, Diabolus &c. etiam præposito articulo, ut 1. Joan. 4. v. 2. Sic igitur formamus. Nomina singularia propriè sumpta significant unum individuum, præsertim si in græco articulus apponatur. Sed Antichristus est nomen singulare appposito articulo & quidem propriè sumptum. Ergo significat unum individuum. Major constat non solum ex Grammatica, sed etiam ex Dialectica, ubi nomina singularia indefinitè posita de descensu ad unum individuum declinari solent v. g. homo currit, idem est, ac hic, ille &c. Minor probatur aliquot locis Sac. Scripturæ inferius citandis, maximè ex 2. Thessal. 2. v. 3. *Nisi venerit discessio primum, & revelatus fuerit homo peccati, filius perditionis, qui adversatur & extollitur supra omne, quod dicitur DEUS.* Et v. 8. *tum revelabitur ille iniquus, quem Dominus JESUS interficiet Spiritu oris sui.* In græco; ὁ ἀντιχριστὸς τὸς ὑπαγῖον, ὁ ὄν τοῦ ἀναρχοῦ, ὁ ἀντιχριστὸς, ὁ ἀρχαῖος, quasi ad verbum dicas: ille homo peccati, ille filius perditionis, ille adversarius, ille iniquus. Quæ propriè accipienda esse, docet communis regula Interpretum, quod verba Scripturæ propriè accipienda sint, quamdiu sine absurdo queunt; hic autem nullum sequitur absurdum, si nomen Antichristi propriè pro uno singulari homine sumatur.

IV. Probat 2. Talis erit Antichristus, quem Judæi expectant, & pro Messia recipient, teste Christo Joan. 5. v. 43. *Ego venio in nomine Patris mei, & non accipitis me: si alius venerit in nomine suo, illum accipietis.* Sed Judæi non expectant, nec recipient, nisi unum hominem singularem. Ergo Antichristus erit homo singularis; aliàs enim Christus non dixisset, alius veniet, sed alij venient. Probat 3. Antichristus regnabit tantum tribus annis & dimidio, ut infra videbimus; unde Augustinus L. 20. de civitate DEI cap. 23. *Antichristi, inquit, adversus Ecclesiam sævissimum regnum, sed exiguo temporis spatio sustinendum, donec DEI ultimo judicio regnum Sancti accipiant sempiternum; qui vel dormitans hac (qua habentur Danielis) legit, dubitare non finitur.* Ergo erit unicus homo; etenim multitudini Regum sibi succedentium tam breve tempus non sufficeret, ut nimis manifestum est. Probat denique 4. autoritate Patrum, qui vaticinia Prophetarum de venturo Antichristo de unico singulari homine accipiunt, ut ostendit Bellarminus L. 3. de Rom. pontif. c. 6. Sufficit nobis S. Hieronymus in cap. 7. Danielis sic scribens: *Ergo dicemus, quod omnes Scriptores Ecclesiastici tradide-*

runt, in consummatione mundi, quando regnum destruentur, in quo totus Satanas habitaturus est corporaliter. Quis autem credat, tot ac tam prudentes ac doctos viros tot sæculis in hac re semper fuisse hallucinatos, nec DEUM ulli eorum rem tanti momenti revelasse, unde pendet salus æterna; ne quis ab Antichristo seducatur: hoc autem mysterium reservasse novissimis Prædicatoribus impuris, ebriosis, flagitiosis &c?

V. **D**octrina secunda. Idem Antichristus magis nondum venit in hunc mundum. Ita quoque omnes Catholici Doctores, idemque unanimiter Patres & veteres Scriptores Ecclesiasticos sensisse, patet ex verbis S. Hieronymi in fine prioris S. allatis. Probat 1. Antichristus non veniet, nisi prius eversum & desolatam fuerit Romanum Imperium, ut passim tradunt antiqui Patres Græci & Latini, idque ex diversis S. Scripturæ locis confirmant, ac nominatim in hunc sensum Cornelius à Lapide, & alij S. Scripturæ Interpretes apud Bellarmin. cap. 5. explicant primam partem epistolæ D. Pauli 2. ad Thessal. cap. 2. usque ad vers. 8. inclusivè; quorum verborum de industria obscurissimum explanationi Catholica hæc est: *Nolite terri, & ne in errorem induci vos patiamini, & mei Thessalonicenses, v. 2. quasi instet dies Domini, hoc est, judicium extremum proximè imminet: v. 3. quoniam nisi venerit discessio (anarchia) scilicet defectio & rebellio illa celebris, in qua plurimæ gentes eoque fideles ab Antichristo seductæ tum ab Imperio Romano, tum ab Ecclesia deficient: v. cit. & revelatus fuerit homo peccati, filius perditionis &c.* hoc est, nisi etiam Antichristus ipse post hæc in mundo appareat, qui omnem præ se DEUM contemnet, & ipse DEUS haberi volet, non adveniet extremi judicii dies. Equidem v. 7. *Mysterium iniquitatis jam operatur, hoc est, Mysterium five Symbolum & figura illius Antichristianæ iniquitatis (nempe Simon Magus, ejusque Ascleæ, & Imperatores Romani Claudius & Nero alijque illis similes Tyranni, Infideles, Hæretici) figura, inquam, illa jam hoc tempore operatur, & viam sternit Antichristo, cum hi dicti hæretici & Infideles eodem profusus Spiritu agantur, quo agetur olim in excindendo Christianismo Antichristus; iste tamen, qui est res ipsa figurata, nondum comparet. v. 6. Quid detineat, scitis; hoc est, quid remoretur adventum judicii extremi, & ipsum quoque Antichristum noſtis; scilicet discessio five generalis illa apostasia nondum advenit v. 7. cit. *tantum, ut qui tenet nunc, teneat, hæc, inquam, discessio & defectio illa omnimoda tantum remoratur adventum judicii & Antichristi, ut ex dictis nosse potestis; debet enim prius imperium Romanum everti.* Restat igitur, ut qui tenet nunc imperium illud, Claudius scil. & post eum Nero, Domitianus, Valerianus, Diocletianus, & qui istos in Imperio sequentur, pergant illud tenere five obtinere, ibid. *donec de medio fiat, id est, penitus tollatur Romanum ipsum Imperium, & evertatur, & tunc primum adveniet & Antichristus, & Christus Judex atque Everfor Antichristi.* Jam sub hac Majore ex ipsis fere verbis Jacobi Tirini desumpta Sublimo. Atqui Imperium Romanum nondum est eversum & desolatum, sed manet adhuc successio & nomen Imperatorum Romanorum*

norum : & eum Romanum scil. Imperatorem, qui & Germaniæ Rex est, agnoverunt hætenus atque etiamnum agnoscunt omnes Europæ Nationes, frustra hæreticis ac æmulis quibusdam è pseudopoliticorum fece occlamitantibus. Ergo &c. Non effugiunt Meno Hanneken in suo Irenico fol. 307. & alij sectarij vim hujus argumenti, dicendo, de medio fieri, esse diminui, non verò destrui. Nam repugnat istud non solum Sanctis Patribus, sed etiam Grammaticis bonis, imò & Erasmo, Bezae atque alijs adversæ partis, qui paulò emunctorioris sunt naris. Profectò qui diminutus est, tenet; ac qui tenet, non est de medio sublatus. Ergo qui diminutus est, non est de medio sublatus.

VI. Probatur 2. Tempore Antichristi venturi sunt duo testes, qui *amicti sacco* seu cilicio *propheta- bant diebus mille ducentis sexaginta, & habebunt potestatem claudendi cælum, ne pluat diebus prophetia ipsorum. & potestatem convertendi aquas in sanguinem.* Apoc. II. v. 3. Atqui isti duo testes nondum venerunt. Ergo &c. Sectarij adventum istorum præ inani commento habent. Verùm nemo nisi impudens rabula commentum inane dixerit, quod ad nutum S. Scripturæ tradunt Patres, è quibus sic loquitur Tertullianus juxta 5. cap. Genes. & II. Apoc. cit. in lib. de Anima: *Translati est Enoch & Helias, nec mors eorum reperta est, dilata scil. ceterum morituri referuntur, ut Antichristum sanguine suo extinguant.* S. Ephrem de Antichristo. Tom. I. fol. 224. *Præquam cuncta ista fiant, mittet misericors DEUS Eliam Thebyten & Enoch, qui palam populo prædicent, ne illi credant, audacter clamantes atque dicentes: Antichristus hic est, atque seductor.* Similia habent S. Ambrosius, Augustinus & alij relati in Papatu Catholico Tom. I. à fol. 286. Sed dicent Adversarij, si isti duo testes non sunt Elias & Enoch, qui alij putandi sunt? Meno Hannekenius in cit. Irenico suo fol. 317. suavissimè se subque decipit fingendo, fore Prædicantes Lutheranos (Joannem Hufs, Martinum Lutherum & similes intendit) facis non externæ corporum mortificationis sed interni animorum doloris amictos; decipit, inquam, se subque Meno hoc suavi figmento & sacrilego Scripturæ abusu. Nam Prædicantes Lutheranos atque imprimis Hufs & Lutherum per falsam suam doctrinam & hæresin, per odium & rancorem contra Papam, per contemptum Sacrorum & Ecclesiasticorum, per carnalem vitam atque apertas ad omnem morum licentiam portas Antichristo viam latè sternunt, ac propterea multò rectius censendi sunt prodromi Antichristi futuri, quàm hujus jam præsentis Adversarij.

VII. Probatur 3. Tempore Antichristi erit tribulatio magna, qualis ab initio mundi non fuit usque modò, neque fiet Matth. 24. v. 21. ita ut idcirco etiam *Satanas modico tempore dicatur solvendus* Apoc. 20. v. 3. & 7. Atqui tribulatio; hæc nondum facta apparet. Nam punitio hæreticorum per Sacram Inquisitionem non potest etiam collectivè sumpta conferri cum una persecutione vel Diocletiani, vel cujusquam alterius Tyranni: Et vice-versà Calvinistæ in Gallia & in Belgio intra 15. annos plures Catholicos horrendè cruciatus enecarunt, quàm sacra Inquisitio hæreticos combusserit ferè per centum annos. Videri potest Libell. de persecutione Anglicana. lib. de concertatione Ecclesiæ Catholicæ in Anglia. Theatrum Calvi-

nisticæ crudelitatis. Florimundus Remundus utraque parte historiarum &c.

VIII. *Doctrina tertia.* Romanus Pontifex non est Antichristus. Ita quotquot omni tempore fuerunt Catholici. Probatur 1. autoritate SS. Patrum, qui Papam pro summo Pastore & Capite Ecclesiæ venerati sunt; quis autem credat, hos Sanctissimos & doctissimos viros, qui per mille & amplius annos in Ecclesia floruerunt, tam graviter fuisse lapsos, ut Antichristum, hoc est, summum Christi hostem & Adversarium pro Christi Vicario & summo Ecclesiæ Pastore haberent? neque tot tantæque scripturas, quæ de Antichristo extant, quasque Sectarij velut evidentissimæ veritatis argumenta jactant, ulla ex parte intelligerent, sed ab ijs tam diversa summo consensu traderent? Ajunt Novatores, autoritate Patrum se neque tantillum moveri, quia mysterium hoc non tantum illis, sed etiam ipsi Danieli clausum erat usque ad tempus statutum, Daniel. 12. v. 4. Scilicet vanissimi isti homines non solum SS. Patribus, sed ipso etiam Prophetâ Daniele oculatiore & scientiores sunt! vers. 4. cit. per ista verba *tu autem Daniel claudes sermones, nihil aliud vult Spiritus Sanctus, quàm ut Daniel res hucusque ipsi expositas diligenter annotaret & annotatas ob-signaret ac clauderet, donec opere compleantur.* Et quomodo ex hoc eruitur, mysterium Antichristi per tot sæcula fuisse Sanctissimis Patribus clausum, nunc autem impijssimis hominibus re-elusum?

IX. Probatur 2. ex doctrina Antichristi, quæ juxta Sac. Scripturam in his 4. punctis consistet. 1. negabit, JESUM esse Christum 1. Joan. 2. v. 22. & ideo oppugnabit omnia Salvatoris nostri instituta. 2. asseret, se esse verum Christum Joan. 5. v. 43. scil. in Lege & Prophetis promissum. 3. affirmabit, se esse verum DEUM, & pro DEO haberi ac colli volit 2. Thessal. 2. v. 4. ita ut in templo DEI fideat, ostendens se, tanquam sit DEUS. 4. non modò se DEUM, sed etiam solum DEUM esse dicet, & oppugnabit omnes alios DEOS, id est, tam DEUM verum, quàm DEOS falsos & omnia idola 2. Thessal. 2. v. 4. cit. qui adversatur & extollitur super omne, quod dicitur DEUS. Quis autem ex Romanis Pontificibus aliquid horum fecit? quis Jesum negavit Christum? quis asseruit, se esse verum Christum? quis affirmavit, se verum Deum esse, & pro tali coli voluit? quis demum se solum esse Deum dixit? Nonne omnes Romani Pontifices toti sunt in asserendo, JESUM esse Christum, verum Deum ac Hominem & Salvatorem mundi? nonne omnes se totos impendunt fidei ac cultui Christi propagando & promovendo? Nonne omnes isti tam publice, quàm privatim coram Christo vel in SS. Eucharistia præsentè, vel ex cruce pendente, vel alijs modis representato in pedes se abiciunt, supplices illum adorant, & DEUM ac Dominum suum prostentur? quæ ergo impudentiâ & infantiâ dici Antichristus possunt? Similis probatio sumitur ex miraculis Antichristi, quorum tria sunt præcipua. *Primum.* Finget se mori & resurgere Apoc. 13. v. 3. *Alterum.* Faciet, ut imago bestię loquatur ibid. v. 15. *Tertium.* Ignem de cælo descendere faciet. ibid. v. 13. Nihil autem horum fecerunt Pontifices Romani, nec nisi falsè & stolidè aliqua eorum facta huc trahi exponique possunt. Ergo non sunt Antichristus.

gha.
er
ologia
emica
XI
9.

X. Probatur 3. ex ijs, quæ de Regno & prælijs Antichristi in Sac. Scriptura leguntur. *Primum.* Antichristus ex humili prodiens loco per fraudem & dolum regnum Judæorum obtinebit. Danielis II. v. 21. *Stabit in loco ejus despectus &c.* quem locum, inquit Hieronymus, *nostri rectius & melius interpretantur, quod in fine mundi hic sit futurus Antichristus, qui consurgere debet de modica gente, id est, populo Judæorum, & tam humilis erit & despectus, ut ei non detur honor regius, sed per insidias & fraudulentiam obtineat principatum.* *Secundum.* Pugnabit cum tribus Regibus Ægypti, Libiæ, & Æthiopiæ, eorumq; regna occupabit Danielis 7. & Apocal. II. ubi S. Hieronymus habet solennia illa verba (*dicimus, quod Ecclesiastici tradiderunt &c.*) supra allegata. *Tertium.* Subjugabit sibi alios Reges septem, & sic mundi totius Monarcha futurus est, ut ex Danielis 7. & Apocal. 17. Hieronym. Chrysostomus, Cyrillus & alij tradiderunt. *Quartum.* Cum innumerabili exercitu Christianos toto orbe persequetur, quod est prælium Gog & Magogi juxta Ezechielem 38. & 39. & Apocal. 20. Nunquid autem hæc omnia Euclydæa demonstratione evidentius ostendunt, Papam non esse Antichristum? Ubi enim & quando Romani Pontifices per fraudem & dolum Judæorum regnum obtinuerunt? decem Reges debellarunt? Christianos toto orbe cum exercitu persecuti fuerant?

XI. Probatur 4. Antichristus ejusque Pseudo-propheta post exercitum eorum ad internecionem deletum vivi à terra dehiscente absorbeantur jussu Christi, ut habetur Apocal. 19. v. 20. his verbis: *Vivi missi sunt hi duo in stagnum ignis ardentis & sulphuris: & ceteri occisi sunt in gladio (Christi) sedentis supra equum, qui procedit de ore ipsius, & omnes aves saturatae sunt carnibus eorum;* quod confirmat Apostolus 2. Thessal. 2. v. 8. *Tunc revelabitur iniquus ille, quem Dominus JESUS interficiet Spiritu Oris sui, & destruet illustratione adventus sui;* hoc est, illustri adventu & vocis imperio. Nemo autem Romanorum Pontificum hoc modo perijt; imò Autoritas & Jurisdictio Pontificia per conversionem Indorum mirè crevit, & apostasiam in Europa abundè supplevit. Ergo Romani Pontifices non sunt Antichristus. Confirmari doctrina hæc posset ex cæteris notis, quæ in Sac. Scriptura Antichristo attribuuntur, & minimè Romanis Pontificibus conveniunt; sed hoc commodius in refutatione oppositi erroris hæreticorum præstabimus.

II. Sublato Antichristo non statim inchoabitur extremum judicium, sed misericors DEUS deductis peccatoribus adhuc aliquantulum spatij concedet ad penitentiam, quam multis terribilibus signis fulminum, terræ motuum, exundationum &c. excitare conabitur. Spatium autem illud temporis, quo plena orbi & Ecclesiæ pax dabitur, nonnulli valde constringunt, ad dies scilicet non multos. Sed cum non solum tunc Christiani, qui lapsi, & ab Antichristo seducti fuerant, reducantur, verum Gentes etiã & Judæi convertantur, ut omnis Israel Salvus fiat; verosimile videtur;

id non nihil amplius ad paucos forsan annos extensum iri. Sed de hoc Interpretet Sacra Scriptura.

✠:o: IHS. :o: ✠
✠:o: ✠

PARS POSTERIOR.

ERRORES HÆRETICORUM.

XIII. **E**rror primus est, nomine Antichristi non significari unam personam singularem, sed plurium Christo adversantium continuatam successionem, qualis est Pontificum Romanorum. Ita pertinaciter hæretici contendunt. Amelius tom. I. à fol. 173. Gerhardus lib. 2. Part. I. à fol. 535. Hannekennius in Irenico suo à fol. 297. & alij passim, idque probare conantur. *Primo.* Antichristus cepit tempore Apostolorum, & durabit usque ad finem mundi. Sed unus homo non potest tam diu durare. Ergo Antichristus non est unus homo. Min. patet experientiã mortalitatis humanæ, Maj. probatur ex Scriptura; quod enim Antichristus jam fuerit tempore Apostolorum, testis est Joannes episc. I. c. 4. v. 2. *de quo audistis, quoniam venit, & jam est in mundo.* Et Paulus 2. Thessal. 2. v. 7. *Mysterium jam operatur iniquitatis;* quod autem duraturus sit usque ad finem mundi, indicat ibidem Apostol. v. 8. significans eum à Christo interficiendum: *quem interficiet Dominus JESUS Spiritu oris sui, & destruet illustratione adventus sui,* scilicet, secundi, in primo enim adventu per Incarnationem neminem interemit. *Secundo.* Ex Apocalyp. 17. v. 3. ubi persecutores Ecclesiæ allegoricè depinguntur per figuram septemplexis bestiæ, cujus 7. capita significant 7. Reges, ut Angelus ipse interpretatus est v. 9. Atqui nomine Regum non possunt intelligi singulares personæ; cum multo plures fuerint Tyranni Ecclesiæ persecutores. Ergo intelligi debent genera Magistratum Reipublice, Romanæ præsentium scilicet Reges, Consules, Tribuni, Decemviri, Dictatores, Imperatores Pontifices. *Tertio.* Opera, quæ Antichristo in Scriptura tribuuntur, videlicet latissimus dominatus per orbem. Danielis 7. v. 24. & generalis ductio omnium fere hominum à fide Christiana 2. Thessal. 2. v. 10. unici hominis operâ confici non possunt. Ergo non est credibile, Antichristum fore unicum hominem. *Quarto.* testimonio S. Augustini L. 20. de Civitate DEI c. 19. asserentis; *nonnulli non ipsum Principem, sed universum quodammodo corpus ejus, hoc est, ad eum pertinentem hominum multitudinem simul cum ipso suo Principe intelligi Antichristum voluerunt;* quam sententiam S. Pater tãcendo probare videtur; etenim qui tacet, consentire censetur. *Quinto.* Nicolaus Pontifex c. in nomine. dist. 23. statuit, Antichristum esse censendum; qui per simoniam in Papam fuerit electus, c. Pervenit. caus. 16. q. 7. decernitur, eum; qui Laicalibus personis decimas confert, inter maximos hæreticos & Antichristos non minimum esse habendum. Ergo non unica tantum persona est Antichristus, sed plures.

XV. Errorum tum istum, tum sequentes, nempe Antichristum non esse unam singularem personam, eundemque jam pridem venisse in mundum, ac Romanum esse Pontificem, solent hæretici impudentissimè ac nequissimè apud rudem plebem inculcare; quo id consilio faciant, facilis est conjectura; nimirum ut sub prætextu Antichristi suam à Fide Catholica apostasiam tegere & excu-

fare

fare valeant, atque impune ipsis liceat (quod apud Catholicos minime audebant) Pontifices, Episcopos, & Magistratum Ecclesiasticum contemnere, vota DEO nuncupata violare, Moniales in uxores ducere, festa & jejunia negligere, sacras ac privatas confessiones omittere, carnis illecebras Sectari, & alia his similia audacter perpetrare. Quod ipsorum consilium vel ex eo patet, quod nihil profus habeant argumentorum, quibus impiam doctrinam suam palliare valeant, sed meris calumnijs, putridis mendacijs, anilibus fabulis, pravis Sacrarum litterarum & Patrum interpretationibus, testibus sui similibus, hoc est, nullâ fide dignis uti cogantur, sicuti in sequentibus aperte constabit.

XVI. Respon. ad 1. ex propositis argumentis. Apostolos, dum ajunt, Antichristum jam suo tempore adfuisse, latè sumpsisse nomen Antichristi pro omnibus Adversarijs Christi, qui magnum illum Antichristum moribus suis præsentabant, idèoque Paulus loc. cit. ait, *Mysterium iam operatur iniquitatis*, q. d. jam ante oculos habemus figuram & exemplum Antichristi, scilicet Neronem, ex quo facile conjici potest, qualis ille magnus Antichristus sit futurus. Circa ista verba Joannis de Antichristo: *quoniam venit, & jam est in mundo*, duo notentur ex Cornel. à Lap. Tirino & alijs. 1. est, quod verbum *venit* non sit præteriti, sed futuri temporis, ut constat ex græco *ἔρχεται* & sumatur pro futuro ad hunc modum: Antichristus, quem venturum audistis, & qui certò veniet, jam in mundo est, non in persona, sed in spiritu, puta in suis præcursoribus, sicut Joannes Baptista vocatur Elias. 2. est, quod in græco non habeantur hæc verba: & hic est Antichristus, sed *hic est Antichristi*, scil. Spiritus, uti præcesserat, quo innuit Apostolus, se non loqui de propria Antichristi persona, sed de ejus Spiritu maligno, qui jam aliquos afflaverat. Confirmatur hæc responsio ex absurdo aliàs secuturo; si enim tempore Apostolorum jam adfuisset Antichristus, tunc fuisset Petrus Apostolus, quia non erat alius Summus Pontifex.

XVII. Ad 2. hæc repugnare & historiæ & textui. Tum quia Dictatores non successerunt Consulibus, quasi ordinarij Romæ gubernatores, sed ijs additi fuerunt quasi extraordinarij, qui tempore gravis belli & periculi eam tutarentur. Similes fuerunt Decemviri. Tribuni quoque plebis fuerunt Patroni, cum Consules Urbem regerent. Tum quia v. 10. de Antichristo dicitur, *oportere illum breve tempus manere*. Atqui Papa longissimo jam tempore scil. 1600. & pluribus annis manet. Nam licet sub Gensericò Roma fuerit vastata, Pontificatus tamen non fuit extinctus; imò S. Leo mansit Papa, eumque reveritus Gensericus à templis manum abstinuit, ac mox Româ discessit: Leo verò ita Rempublicam & Ecclesiam administrare perrexit, ut vix eo major & gloriosior Pontifex deinceps extiterit. Tum quia per 7. capita Apocal. 17. intelliguntur septem Reges, quorum sex præcursores erunt Antichristi: ipse verò præcipuus & septimus. Non obest, eundem referri v. 10. extra septem illos Reges. Nam Anti-Christus duplicem subit personam; unam Regis particularem: alteram Monarchæ totius orbis. Videatur Tirinus in loc. cit. Ad 3. Antichristo omnes diabolos auxiliaturos, ipsum etiam Luciferum tunc solvendum, ut indicat Joannes Apo-

cal. c. 20. v. 2: *Angelus apprehendit Draconem serpentem antiquum, qui est diabolus & Satanas, & ligavit eum per annos mille, & misit eum in abyssum, & signavit super illum, ut non seducat amplius gentes, donec consummentur mille anni: & post hæc oportet illum solvi modico tempore, nimirum tempore Antichristi. Quod ergo inbecillitas Antichristi tam brevi tempore non posset efficere, daemones supplebunt, quorum singuli omnem vim humanam superant, nisi DEUS obsistat; tunc autem non obsistet, sed in penam scelerum permittet; homines enim diurna pace & rerum abundantia fracti mollesque effecti in luxu & libidine sceleratissimam vitam agent, sicuti in diebus Noë Matth. 24. v. 37. Ad 4. S. Augustinum allatam sententiam hoc ipso refellere, quod suam longè diversam substituat; quamvis nec illa Sententiâ hæreticis faveat; quia per hominum multitudinem non intellexit plures Reges sibi succedentes, ut exponunt hæretici, sed plures asseclas, etique adherentes fautores. Unde Ad 5. argumentum. Antichristum, licet in se physicè una sit particularis persona, nihilominus dici moraliter posse Corpus & plures personas, latiore modo accipiendo nomen Antichristi pro omnibus Christi adversarijs, ut paulò supra diximus; quales non solum sunt Simoniaci, sed vel maxime hæretici, qui legem ac doctrinam Christi contemnunt & invertunt; unde à Patribus dicuntur prodromi Antichristi, & unum cum isto corpus efficere. Authòr operis imperfecti in Matth. hom. 49. *exercitus Antichristi*, inquit, *sunt omnes hæretici*.*

XXIII. Error secundus est. Antichristum jam venisse. Ita universim Sectarij nostri temporis, existimantes ex Sacra Scriptura id evidenter ostendi posse. Mirum sanè, hosce cæcos populi duces videre in Scriptura, quod omnibus retro sæculis Sancti Patres lineis suis & divino lumine illustratis oculis non perspexere! certe omnes unanimiter tenent, Antichristum non nisi ultimis temporibus adfuturum, cum extremum mundi judicium appropinquaverit, & Evangelium in toto orbe jam prædicatum fuerit juxta illa Christi verba Matth. 24. v. 14: *Et prædicabitur hoc Evangelium regni in universo orbe in testimonium omnibus gentibus, & tunc veniet consummatio*. Hanc autem universalem prædicationem jam factam esse, & consequenter Antichristum advenisse, minime eosdem cernere, patet ex his verbis Origenis in Matth. hom. 28. *Siquis temere dicere vult, prædicatum jam esse Evangelium regni in toto orbe in testimonium omnibus Gentibus, consequenter dicere poterit, & quod ait: tunc erit finis, jam finem venisse; quod dicere temeritatis est magne, & hominis non intelligentis &c.* Similia habent alij Patres relati in Papatu Cath. Tom. 1. fol. 210.

XIX. Præterea si adeo claret, advenisse Antichristum, & hunc esse Papam, cur tanta, tamque turpis est dissensio inter Novatores, quando venerit, ceperitque Romanus Pontifex esse Antichristus? *Gabriel Povelius Anglus* vult Antichristum jam tempore Apostolorum fuisse natum. Sed cum aliis tunc Papa non fuerit, quam S. Petrus, sequitur hunc fuisse Antichristum, quæ est immanis blasphemia. *Mornæus Calvinista* in suo mysterio iniquitatis primum Antichristum facit Victorem I. eò quod potestate suâ abusus Asiaticos Episcopos illos excommunicaverit, qui parere decreto suo de celebrando Paschate noluerunt. Sed quis Daniel, quis Paulus, quis Joannes hanc no-

gha.
er
ologia
emica
XI

travit Antichristi notam? *Isto nihilo sapientiores alij inter Antichristianos Pontifices ponere audent omnes illos, quotquot in historijs reperuntur aut missas celebrasse, aut ordini missæ aliquid addidisse, quales ipsis sunt Alexander I. Telesphorus, Marcus, Gelasius, Siricius, Leo I. & Innocentius I. quorum duo primi ipso S. Victore antiquiores sunt, atque ambo Martyres etiam Christi fuerunt. Sed quæ dementia? an Martyrium pro Christo subibit Antichristus? cæteri vitæ Sanctitate & Zelo Christianæ fidei fuerunt longè clarissimi & in omnibus historijs laudatissimi Papæ, an talis juxta Sacram Scripturam erit Antichristus? Jacobus Hailbrunner, & nonnulli alij hæretici dicunt, Antichristum sub Imperatore Constantino M. circa annum 312. suum habuisse initium. Sed fuitne Constantinus Imperator, vel Sylvester Papa? Sylvester, ajunt utique. Ergo Antichristus primum Imperatorem Christianum per datum baptismum Christo peperit, simulque Romanum Imperium ejusdem fidei & Ecclesiæ subiecit? quo quid ineptius & stolidius fingi potest? unde bene Adversarij Milesiam illam fabulam in confirmationem afferunt, quod eo tempore in aëre hæc vox sit audita: *hodie venenum infusum est Ecclesiæ*; scilicet per luculenta illa dona, quibus Constantinus M. affecit Ecclesias, de qua fabella videri potest Gregorius contra Mystam Salmuriensem, sive Mornærum prædictum. *Illyricus & Magdeburgenses* centuriâ 6. cap. 1. docent, Antichristum fuisse conceptum an. 406. & crevisse anno 500. ac demum an. 608. natum fuisse sub Imperatore Phoca. Consentiant Meno Hannekennius in suo Irenico fol. 370. & non pauci alij asserentes, tunc erupisse Antichristum, quando Bonifacius III. Primatū Pontificatus à Phoca impetravit, & se Caput Ecclesiæ atque Episcopū universalem appellavit. Ab his vix dissentiens*

XX. *Lutherus* Gregorium M. tradit ultimum fuisse Romanum Papam: cæteros verò omnes, qui secuti sunt, Antichristos; unde in cap. 13. Apocal. scribit, *Papatum stetisse annis 666. & post hos Antichristum advenisse*. Hæc opinio communior est non solum Lutheranorum, sed etiam Reformatotum. Sed contra istos omnes est. Tum quia Joannes II. Papa à Justiniano (qui centum fere annis Phocam antecessit) Caput omnium Ecclesiarum fuit appellatus, ut habetur Cod. L. 1. tit. 1. post leg. 3. titulum autem Universalis Episcopi nec Bonifacius III. vir Sanctissimus, nec alij Romani Pontifices sibi arrogarunt, sed isto ambitiofis Constantinopolitanis Patriarchis erepto in vicem substituerunt illum modestiâ plenissimum: *Servus Servorum DEI*; quo certè Antichristus nunquam utetur. Tum quia Gregorius M. in summa pace & concordia rerum Fidei ac Religionis fuit cum omnibus Ecclesijs Orientis & Occidentis, ut constat ex ipsius Epistol. ad omnes Ecclesias missis. Tum quia post tempus Gregorij Magni circa annum Christi 608. sub Imperatore Pogonato celebratum fuit Concilium sive sexta Synodus Constantinopolitana Oecumenica, quam veluti legitimam ipsimet hæretici agnoscunt; cui tamen præfuit Agatho Papa Romanus, quem Patres congregati suum Patrem, & summum Pontificem appellant Act. 18. Unde sic arguo. Vel Agatho Papa fuit Antichristus, vel non? Si Primum. Ergo Antichristus fuit tunc Pater Episcoporum & Christianorum. Si secundum. Ergo nec

alius Papa ejus Successor est, aut fuit Antichristus. *Ecce mentita est iniquitas sibi* psal. 26. v. 12. quod ipsum cernere est in omnibus alijs hæreticorum opinionibus, quarum tamen plures referre nolo. Videri potest Card. Bellarminus Lib. 3. de Pontific. cap. 3.

XXI. Unam adhuc opinionem silentio præterire non possum, & est *Hugonis Grotij Hollandi*, qui prorsus ab alijs dissentit in appendice de Antichristo, putatque omnia, quæ Sacræ literæ de Antichristo produnt, jam effectui esse data in primis sæculis & immanibus Gentilium Imperatorum persecutionibus. Unde Christianos, qui Antichristum adhuc venturum jaçantibus, Nequaquam igitur concedit ex locis, quos alij hæretici ex Sac. Scriptura adducunt, inferri, ritèque concludi, Romanum Papam esse Antichristum, de quibus idcirco scribit: *Esse illos ipsos, qui nullam Religionis pacem ac concordiam, sed tantum lites & discordias optant, & idcirco contremiscunt, si de compositione Controversiarum Religionis aliquid audiunt, quia scilicet multum ipsorum interest, Romanum Papam censeri Antichristum; siquidem plerique illorum medijs vita sustentanda destituerentur, nisi hæc dissensio foret: & si commoda sua temporalia inde non sperarent, nec minima apud eosdem cogitatio futura esset hujusmodi opinionis & Sacræ Scripturæ eruenda*. Hæc Grotius, qui uti decipitur, dum contra evidentissima Sacræ Scripturæ & Patrum testimonia putat, Antichristum jam venisse, ita ipsissimam veritatem tangit in ijs, quæ de alijs Sectarijs affirmat; quos non male similes dixeris duobus illis scelestis & libidinosis Senibus, qui castissimam Susannam tanquam adulteram traduxerunt, & tamen hujus adulterij nec locum nec tempus ostendere potuerunt *in capita sua mentis*. Danielis c. 13.

XXII. *Error tertius est*. Antichristum Magnum esse Pontificem Romanum. Ita passim hæreticis quibus Gabriel Povellus Calvinista sic asseverare audeat: *DEUM Sanctè testor, tam certò me scire, Pontificiam Ecclesiam esse Antichristi Synagogam, quàm DEUM ipsum esse in calis, Creatorem visibilium & invisibilium: & JESUM Christum verissimum Messiam*. Consentit Danhawerus Lutheranus affirmans: *Tam persuasissimum, Papam esse Anti-Christum, quàm JESUM Mariæ Filium esse Christum; cui ad stipulatur Doct. Hoë in cap. 17. Apocal. ubi mundo ad oculum demonstrare se arbitratur, Papam esse Magnum Antichristum*. Nituntur unicè notis Anti-Christo in Sacra Scriptura attributis, quas omnes & singulas Romano Pontifici optimè convenire, asserit Amestius *ipso etiam Catholicos probè intelligere*; quasi verò mendacissimus iste Puritanus perspicere, quid Catholici intelligerent, & in cordibus suis voluerent. Assignantur autem notæ in Sacra Scriptura sex, ex quibus Antichristus discerni valeat. Videamus breviter singulas, num in Romanum Pontificem conveniant.

XXIII. *Prima est nominis numerus continentis* 666. ut enigmate insinuat Joannis Apocal. 13. v. 18: *Qui habet intellectum, computet numerum bestie. Numerus enim hominis est: & numerus ejus sexcenti sexaginta sex*. hoc est, tale erit nomen Antichristi, ut si ejus litteræ more græco in numeralibus sumantur, conjecturæ sint numerum 666. sicuti in simili Sybilla de Christo prophetavit, ejus Nomen

fore

fore 888, qui numerus exacte reponitur in Nominem

J	10
Y	8
S	200
O	70
V	400
S	200
<hr/>	
	888

Hæc Nota nihil evincit, quia vel nulli vel paucissimi Pontifices Romani habuerunt nomen, cuius litteræ conficerent numerum 666; & si habuissent, nihil inde conficeretur; siquidem ex hac nota non licet argumentari affirmativè: *Hujus nomen conficit numerum 666. Ergo est Antichristus*, sed tantum negativè: istius nomen non conficit hunc numerum. Ergo non est Antichristus. *Dicunt heretici 1.* Nomen Lateinos eundem numerum conficere, & hoc omnibus Romanis Pontificibus convenire. Verum hoc nomen inprimis non ipsi hæretici invenerunt; sed Irenæus, qui tamen addit, multò probabilius esse, nomen Antichristi non fore Lateinos, sed Teitan, quod etiam numerum illum exprimit, multoque illustrius, cum solem significet.

A	30	T	300
T	1	E	5
E	300	I	10
I	5	T	300
N	10	A	1
O	50	N	50
S	70		
S	200		
<hr/>			
	666		666

Adhæc nomen istud Lateinos nimis est generale, omnibusque Romanæ ditionis incolis commune, ideoque non idonea nota Antichristo. Demum ut numerum istum 666. inde efficiant, depravant nomen Lateinos scribendo per ei, cum tamen per i simplex sit scribendum. *Dicunt 2.* hoc mystico numero in Apocalypsi posito non significari nomen Antichristi, sed tempus adventus. Verum jam ostendimus, in hoc assignando hæcarios minime convenire, nihilque vero-simile afferre posse. Et quamvis Lutherus in suis Biblijs ad cap. 13. Apocal. scripserit, hos esse 666. annos, quibus stabit Papatus, tamen à tempore Gregorij M. quo corruisse fingitur, firmus adhuc per mille & plures annos perdurat. Videri potest Lessius Demonstrat. 2. de Antichristo. *Dicunt 3.* Numerum 666. indefinitè sumi pro magna multitudine, & significare catalogum omnium Antichristicolarum. Verum hoc significatum repugnat usui Scripturæ & omnium Scriptorum, nullus enim ostendi potest, qui tam expressum & nominatum numerum indefinitè usurpavit: nec tam parvus numerus innumeræ multitudini Antichristicolarum quadrat. Silentio non hic præteream ingens delirium Philippi Mornæi sive Plessæi supra cit. in sua historia Papatus; quasi Antichristum Romanum in Paulo V. Papa ex proprio ejus nomine veluti manibus deprehenderit; eò quod hæc verba Paulo V. Vice-Deo conficiant numerum 666. Credo, ipsummet stolidum hominem risisse, cum ita secum nugareretur, & quasi chimæram cepisse se arbitraretur, dignum scilicet factum, quod scripto propalaret!

XXIV. *Secunda Nota est Vilitatis stirpis & familia Antichristi*, ut indicat Daniel. c. 7. v. 8. vocans illum *cornu parvulum*, ut Patres interpretantur; credibile autem est, ex Hebræis nasciturum, alioquin isti non reciperent eum pro Messia promisso, sive deinde propageretur ex tribu Juda instar Messie veri juxta prophetiam Isaiæ c. 11. v. 1. *Egredietur virga de radice Jesse, & flos de radice ejus ascendet, & requiescet super eum Spiritus Domini &c.* sive & forsitan probabilius ex tribu Dan secundum prædictionem Jacob Patriarchæ Gen. 49. v. 17: *Fiat Dan coluber in via, cerasta in femina*, quibus metaphoris Antichristum fuisse designatum, non pauci Doctores arbitrantur, Apocal. 7. non fit mentio signatorum pro cælesti Beatitudine ex tribu Dan, quia hi non ita multi fururi sunt, plerisque Antichristo ex tribus Dan orituro adhaerescibus, ut volunt Irenæus, Ambrosius, Augustinus & alij Patres relati apud Tirinum in cit. locum. Neque ista Nota convenit Romanis Pontificibus. Nam præter S. Petrum & S. Evaristum nullus è Papis fuit Judæus, & hi ipsi longè ante numerum 666. vixere, ex quo hæretici Antichristum inchoant. Hic silent Novatores.

XXV. *Tertia est temporis*, quando Antichristus sit venturus, quamdiu victurus, regnaturus, & Ecclesiam persecuturus. *Quoad 1.* certus dies vel annus, quo venturus sit, nescitur; cum DEUS nec in Scriptura, nec extra cuiquam id revelaverit, sed hujus rei noticiam sibi soli reservavit. Unde Concilium Lateranense sub Leone X. Sess. II. Concionatoribus interdixit, ne Antichristi adventum aut certum diem judicij prædicere vel asserere præsumerent, cum veritas dicat Act. I. v. 7. *Non est vestrum nosse tempora*; quæ in re etiam multi Sancti Patres decepti sunt; existimantes, Antichristum suo tempore adventurum; ut S. Hilarius ante annos 1300. S. Gregorius ante annos mille &c. Cæterum durante Romano Imperio non venturum Antichristum, sed paulò ante extremum judicium circa finem mundi docent omnes reliqui SS. Patres apud Bellarminum lib. 3. de Rom. Pontific. cap. 5. & nos supra jam diximus ex D. Paulo 2. Thessal. 2. v. 3. *Quoad 2.* quamdiu victurus sit Antichristus, omnino latet, facilis tamen est conjectura, eum ultra communem hominum ætatem, hoc est, 70. annorum non victurum; imò intra; siquidem violentè morte à Christo interimetur, non expleto vitæ termino. *Quoad 3.* quamdiu regnaturus sit, etiam non constat; potest tamen ex dictis colligi, eum tantum diu non regnaturum, quamdiu vixerit, quia non nascitur Rex, sed regnum violentè occupabit jam adultus; diutius tamen regnaturum, quam persecuturus sit Ecclesiam; ostendit Suarez lib. 5. contra Regem Angliæ c. 9. aliquot conjecturis, quæ apud eundem videri possunt. *Quoad 4.* denique persecutio Antichristi non erit diuturna, sed tantum durabit tribus annis cum dimidio, ut supra jam diximus, & expressè docent Prophetæ Daniel & Joannes; ille enim c. 7. v. 25. ait: *Sancti tradentur in manu ejus usque ad tempus & tempora, & dimidium temporis*: iste verò c. 12. v. 14. ubi idem repetit; per tempus autem intelligunt Patres annum unum: per tempora in duali numero duos annos: per dimidium temporis medium annum, valde convenienter stylo Danielis, qui sæpius nomen temporis pro anno usurpat.

gha
er
ologia
emica
XI

XXVI. Adhæc Mensuræ numerus, quo eadem persecutio Antichristi limitatur, exactè convenit cum tribus annis & dimidio; Nam Apocal. 11. v. 30. ponuntur menses 45. qui ad amissim faciunt tres annos cum dimidio: dies verò à Prophetis nominati tam strictè non respondent annis; quia Daniel c. 12. v. 11. ponit dies 1290. qui prædictum numerum superant 13. diebus: Joannes verò c. 12. v. 6. assignat dies 1260. ubi deficiunt dies 17. etenim tres anni cum dimidio faciunt dies 1277. Cujus diversitatis causa fuisse videtur, quod Joannes non voluerit definire tempus totum Antichristianæ persecutionis, sed tantum prædicationis duorum Prophetarum Enoch & Eliæ, vel delitescens Ecclesiæ, cum Sancti in montium se cavernas abdent: Daniel autem voluerit indicare perfectionem Antichristi aliquantulum ultra dimidium annum productum iri, adeoque dimidium temporis sive anni non tam strictè sumendum pro 182. diebus, sed circiter, plus minus &c. Hæc quoque Nota minime Romanis Pontificibus convenit, utpote qui ultra 1600. annos jam duraverunt. Hæretici, ut ex hoc laqueo se extricent, variè torquent verba Sac. Scripturæ de tempore, & de temporibus, & dimidio temporis. Aliqui dicunt, sumi indefinitè pro certo tempore, quod minime credibile. Tum quia idem numerus toties & tam diversis modis dierum ac mensium in Scriptura expressus est, ut planè videatur aliquid determinatum significare. Tum quia ad consolationem Fidelium prædictus fuit finis persecutionis brevi futurus; si autem citatus numerus indefinitè sumeretur, nihil afferret solatii ignorantibus finem. Alij accipiunt tempus pro 500. annis, tempora pro 1000: dimidium pro 250. ut universim conficiant aënos 1700; tam diu enim duraturum ajunt Papatum. Sed hæc aliæque similia proflus fabulosa sunt nullà ratione vel autoritate fulta, nec chronologiæ congrua, nec Sacræ Scripturæ consona, quæ breve tempus Antichristianæ persecutioni præfigit, ut ostendunt Bellarminus Gretserus, Lessius, & alij.

XXVII. *Quarta Nota est loci*, in quo Antichristus regiam suam Sedem & Residentiam collocaturus sit. Communis Catholicorum opinio est, Antichristum Jerosolymis suum thronum & Sedem posturum, sicut insinuat Daniel Proph. c. 11. v. 45. *Figet tabernaculum suum Apadno inter maria supra montem inclitum & Sanctum*; ubi hebraica vox Apadno significat tentorium suum, quam S. Hieronymus noluit in latinum vertere, suspicans, esse forsitan nomen proprium loci, sed hodie communiter pro appellativo sumitur, ut sensus sit: tabernaculum tentorii sui figet inter duo maria supra montem Sanctum; quæ descriptio optimè quadrat Jerosolymæ, quæ sita est inter duo maria scilicet mortuum & mediterraneum, habetque in medio montem Moriam cognomine Sanctum, quia olim templum Salomonis in eo steterat. Clarius id expressit S. Paulus 2. Thessal. 2. v. 4. ajens, *Antichristum in templo DEI sessurum tanquam DEUM*, nomine templi per antonomastiam intelligens Jerosolymitanum, velut præcipuum & magnificentissimum in toto terrarum orbe. Hanc Notam non cadere in Romanos Pontifices luce meridiana clarius est; siquidem post S. Petrum nullus Papa Jerosolymæ suam Sedem collocavit, ut constat ex historijs.

XXVIII. Dicunt Sæctarij, sedem Antichristi non Jerosolymæ, sed Romæ collocandam. Tum quia huic convenit descriptio Danielis. Tum quia templum Jerosolymitanum jam funditus destructum est, & quidem irreparabiliter juxta Daniele cap. 9. v. 27: *Erit in templo abominatio desolationis, & usque ad consummationem & finem perseverabit desolatio*. Sed neutrum horum; argumentorum aliquid evincit. Non 1. Tum quia Romæ nullus est mons Sanctus, ut loquitur Daniel. Ergo non est locutus de Roma. Tum quia Joan. Apocal. 11. v. 8. clarè docet, illam urbem fore Jerosolymam, ait enim duos Prophetas ab Antichristo occidendos, & corpora eorum aliquamdiu mansura in plateis civitatis magna, ubi Dominus crucifixus est. Atqui Christus non Romæ, sed Jerosolymæ crucifixus fuit. Non 2. Quia in fine mundi ad conciliandam Judæorum benevolentiam Antichristus templum illud Jerosolymitanum reedificabit, atque in eo Sedem & imaginem suam collocans pro Deo adorari volet; & licet tempore non multo regnaturus sit, ob potentiam tamen & multitudinem hominum (maximè Judæorum, qui opus illud mirrabunt) brevi maximam illam molem restaurabit.

XXIX. *Quinta Nota est vitiorum Antichristi*, qui homo erit sceleratissimus, & omni flagitiorum genere opertus; unde in Sac. Scriptura per antonomastiam vocatur *homo peccati, & filius perditionis*, 2. ad Thessal. 2. v. 3. Potissimum autem quinque vitia in illo dominabuntur; nimirum superbia, Idololatria, Magia, Crudelitas, & Libido. Quæ distinctius explicando *Superbia* tanta erit, ut omni Numine contempto solus pro Deo haberi & coli velit, ut diximus supra §. IX. Quare abolito missæ Sacrificio, ut saltem publicè non liceat celebrare, sibi Sacrificari volet Danielis 12. v. 11. *Et à tempore, cum ablatus fuerit jure Sacrificium, & postea fuerit abominatio in desolationem*; id est, idolum Antichristi, in signum professionis divinitatis suæ omnibus affectis suis in fronte vel manu imprimet certum aliquem characterem, sine quo nemini vendere vel emere licebit, sed omni humano commercio destitutus fame mori debet Apocal. 13. v. 16. Quem characterem Viegas putat esse imaginem Antichristi à morte resurgentis. Ribera mavult Draconis, uti aquilam gestat Romanorum Imperator. Sed malo cum Primasio & Ansberto (qui hoc sibi à Deo revelatum asserit) apud Tirim in locum cit. dicere characterem hunc esse tres litteras initiales Nominis *χρῆσ*, quod sibi vendicabit Antichristus hoc modo: ubi duæ lineæ transversæ X faciunt, græcum respondens Latino ch: littera P est, & græcum respondens R latino: tertia linea est, jota græcum & i latinum simul faciunt *χρῆ*, seu Chri, quod initium est compendium & summationum Nominis Christi, quem se finget Antichristus. Et hanc eandem notam seu characterem in labaro Castris suis præferebat contra Maxentium & alios hostes Constantinus Imperator, teste Prudentio, quid ni & Antichristus, qui ab omnibus voler haberi, nominari & coli, ut Christus. *Idololatria* ab Antichristo committeretur, quia clam adorabit idolum, in quem idcirco implicitè recidet adoratio, quam palam ipse sibi postulabit; diabolum autem, inquit Daniel c. 11. v. 38. *Maozim in loco suo colet, & DEUM, quem ignoraverunt Patres ejus, coler*

colet auro & argento lapide pretioso, rebúsque pretiosis. Magia suá Antichristus homines plurimos seducet 2. Thesal. 2. v. 9. *Cujus est adventus secundum operationem Satanae in omni virtute & signis & prodigijs mendacibus.* Speciatim autem tria hujusmodi miracula ipsum facturum diximus supra §. 3. cit. in quam rem utetur operá alicujus insignis impostoris sub figura bicornis bestiae Apocal. 13. v. 11. descriptae: *Et vidi aliam bestiam ascendentem de terra, & habebat cornua duo sicut agni, & loquebatur, sicut Draco.* Et potestatem prioris bestiae omnem faciebat in conspectu ejus, & fecit terram & habitantes in ea adorare bestiam primam, cujus curata est plaga mortis. *Et fecit signa magna, ut etiam ignem faceret de caelo descendere in terram in conspectu hominum. Et seduxit habitantes in terra propter signa, quae data sunt ei facere in conspectu bestiae dicens habitantibus in terra, ut faciant imaginem bestiae, quae habet plagam gladii, & vixit.* *Cruelitas* Antichristi in Sanctos & justos erit terribilis; Nam, ut ait, S. Joannes cit. cap. v. 15. *quicumque non adoraverit imaginem bestiae, occidetur.* Tunc implebitur prophetia Christi, de qua §. IX. cit. Ad quam rem Antichristus utetur operá Scytharum, hoc est, Tartarorum, Moscovitarum & similibus barbararum Gentium ex Aquilone venientium, quas Ezechiel c. 38. v. 2. vocat Magog, & Ducem eorum Gog sumpto nomine hebraico à Magog filio Japheth Gen. 10. v. 2. qui fuit primus incolae Scythiae. Interim Ecclesia solito splendore destituta non tamen penitus peribit, sed illustri Martyrum constantiá propugnabitur, in quorum subditio DEUS mittet duos insignes Prophetas gratiá miraculorum pollentes Apocal. 11. v. 3. ubi, licet Joannes istorum nomina non expresserit, tamen ex alijs locis Sac. Scripturae recte colligitur, eos fore Enoch & Eliam, de quibus diximus supra §. VI. *Libido & Impuritas* Antichristi traditur à Daniele c. 11. v. 32. his verbis: *Et in concupiscentijs seminarum;* licet autem hebraicus textus, qui nunc extat, contrarium innuere videatur, quasi non esset curaturus foeminas, tamen magis est credendum S. Hieronymo Interpreti, qui correctiorem textum habuit. Hanc Notam vitiorum haeretici conglobatis mendacijs & spissis calumnijs in Romanos Pontifices torquent, indeque luculenter demonstrare se arbitrantur, illos esse Magnum Antichristum, cum nihil praesent, & oppositum res ipsa luce meridiana clarius doceat, ut ex sequentibus punctis apparebit.

XXX. *Primum.* In nullo unquam Pontifice tanta fuit Superbia, quantam etiam Sac. litterae Antichristo tribuunt. Quis unquam unus ex omnibus Papis pro DEO haberi, atque adorari voluit? Nunquid omnes supplices unum DEUM adorant, & Christum genuflexi in templo, domi, foris que colere frequenter videntur. Ergo nullus fuit Antichristus. Dicunt Sectarij Quantumvis Romani Pontifices nomen DEI expressis verbis non usurpent, ea tamen, quae DEI propria sunt, sibi vendicant, & sic implicite & re ipsa pro Dijs se jactant. Nam 1. volunt omnibus Regibus & Principibus dominari, adeoque coli super omnes Deos, siquidem in Scriptura Principes vocantur Dij. Psal. 81. v. 6. *Ego dixi, Dij estis, & Filij Excelli omnes.* 2. usurpant sibi titulum DEO proprium, & appellari affectant Sanctissimi. 3. postulant flexis genibus adorari etiam à Regibus & Principibus, ac pedibus osculum figi, qui est cultus DEO proprius. 4. Alexander III, tali genuflexione &

pedum osculo non contentus Friderici I. Imperatoris (a capillo & barba dicti Anobarbi) caput pedibus calcavit apud Venetos in Ecclesia S. Marci has edens voces: *Super aspidem & Basiliscum ambulabis, & conculcabis leonem & draconem.* Haec omnia sunt profus frivola, & ex vano hausta eodem abeunt. Romanos Pontifices saepe saepius pauperum pedes lavare, lotosque osculari, aedes hospitales visitare, & aegros ibi ac moribundos varijs modis consolari, peregrinos suscipere, ijs ad mensam sedentibus inservire, cibos apponere, potum porrigere, aliaque magna humilitatis exempla praebere, videt etiam oculis suis Roma, & manifestius est, quam ut pluribus ostendatur. Facietne simile quid Antichristus? aut de isto hujusmodi animi submissionem Sacra Scriptura prodit? Nequaquam, sed merissimum animi tumorem.

XXXI. Respon. ad 1. inter DEOS improprie dictos primum locum certo modo ac ratione sibi vindicare, non est velle proprie pro DEO haberi; aliás Romanus Imperator Deitatem affectaret, dum ab omnibus primas sibi deferri postulat. Ad 2. titulum Sanctissimi longe alio sensu tribui Pontifici, quam Deo; etenim DEUS essentialiter & infinite Sanctus est: Pontifex vero, quantenus Vicarius Christi, Sanctissimus, id est, reverendissimus appellatur; alioquin nemo nec Sanctus nec bonus appellari posset, cum in Scripturis non tantum superlativi, sed etiam positivi DEO approprientur; Angeli enim in caelis semper clamant Sanctus, Sanctus, Sanctus Isaia 6. v. 3. Et Chrus Marci 10. v. 18. ait: *nemo bonus, nisi unus DEUS,* scil. in omni genere bonitatis absque ullo defectu, interim non negans tales titulos inferiori sensu etiam hominibus tribui posse. Ad 3. venerationem genuflexionis & osculi pedum à Papis non imperatam, sed à Regibus & Principibus ultro delatam fuisse, dum considerabant non humanam personam, sed Christi dignitatem, cujus Personam Papa repraesentat. Olim etiam Episcoporum pedibus oscula figebantur, teste S. Hieronymo apud Baronium Tom. 4. fol. 574. quod Isaia c. 49. v. 23. de Christianis vaticinans futurum praedixit: *vultu in terram demisso adorabunt te, & pulverem pedum tuorum lingent.* Praedictam Papae adorationem Theologi communiter docent reducendam esse ad Duliam ob supernaturalem excellentiam & specialem ordinem, quem ex officio & gradu suo ad DEUM habet. Videri potest Diana Part. 11. Tract. de adoratione Papae. Ad 4. meram esse fabulam, quod de Alexandro III, Caput Friderici I. Imperatoris calcante affertur. Nam ut haeretici Romanum Pontificem summis aequae ac infimis quam exosissimum faciant, & eum esse magnum Antichristum omnibus persuadeant, absurdissima quaeque ac truculentissima de illo scribunt in libris, clamant in pulpitis, effutunt in plateis & cauponis. Sic Joannes Gerhardus in Epistola Dedicatoria Lib. 2. Part. 1. Confessionis Augustanae impudentissime scribere fuit ausus, Alexandrum III. Papam indignè ac superbe tractasse Fridericum I. Imperatorem, atque aperte Antichristum se demonstrasse, dum pede caput ejus calcans basilisco & bestiis illum comparavit, imò Sultanum Saracenorum Iconij residentem per litteras rogavisse, ut eundem ex imagine ipsius (quam vivis coloribus expressam epistolae adjunxerat) cognitum è medio tolleret &c. Sed hanc

E e

merissi-

merissimam esse fabulam, luculenter ostendunt Cardinalis Baronius A. C. 1177. Num. 86. & 87. ac præter alios P. Foret in antiquit. Papat. præfat. ad Lect. item in peculiari libello germanico de Antichristo prope finem.

XXXII. Quoad caput Imperatoris pede Papæ tyrannice calcatum, nec minimam hujus mentionem facit Romualdus Archi-Episcopus Salernitanus; qui Legatus Wilhelmi Regis Siciliae rem totam & conventionem inter Alexandrum III. Papam: & Fridericum I. Imperatorem oculis & auribus perceptam habuit, & dein copiosè ac minutatim descripsit; hæc sunt illius verba ex Baronio cit: *Cumque ad Papam appropriasset (Imperator) tactus divino Spiritu DEUM in Alexandro venerans Imperiali dignitate postposita rejecto pallio ad pedes Papæ se extenso corpore inclinavit. Quem Alexander Papa cum lacrymis benignè elevans recepit in osculo & benedixit, mox à Teutonicis Te DEUM laudamus est excelsa voce cantatum; Imperator autem apprehensâ manu Papæ dexterâ ipsum in Ecclesiam introduxit, & acceptâ ab illo Benedic-tio ad palatium Ducis cum suis redijt. Similiter nec litterulâ meminerunt calcati à Papa Imperatoris Narratio concordiae inter Alexandrum III. & Fridericum I. Parisijs anno 1162. impressa, Roge-rius, & alij Scriptores illius temporis. Ex Aucto-ribus, quos Gerhardus pro se allegat, antiquissimus est Joannes Capistranus, qui tamen ducentis annis junior est, quàm conventio inter Alexandrum & Fridericum facta. Et iste plus fidei mereatur, quàm Romualdus, qui oculis omnia inspe-xit, & auribus percepit? Non obstat, Catholicos etiam Scriptores Capistrano consentire; facile quippe est, in rebus historicis non satis cautè procedere, & citius æquo credere.*

XXXIII. Quoad Sultanum Saracenorum ab Alexandro III. per litteras rogatum, ut Fridericum Imperatorem ex transmissâ imagine cognitum occideret, est istud quoque impudens & palpabile mendacium Balæi, Schardij, Gerhârdi, & hujus farinae hominum. Nam 1. Alexander III. ut restatur historia novem ante annis mortuus est, quàm Fridericus I. cum exercitu in terram Sanctam moveret, ut proinde quatuor Papæ Lucius III. Urbanus III. Gregorius VIII. & Clemens III. inter mortem Alexandri & prædictum iter Friderici interceserint, è quibus Papis ultimus adhuc vivebat, cum Fridericus moriebatur. Fieri igitur non potuit, Alexandrum III. litteris & imagine transmissis instigasse Sultanum Ionij, ut Fridericum mactaret. 2. falsum est, Fridericum Imperatorem reducem Brixiam appulisse; siquidem apertissimè constat, eum in Armeniae amne, cum calorem natatu disjicere vellet; aquis haustum perijisse, sicuti Baronius A. C. 1. 190. & Gretserus Tom. 3. de S. Cruce L. 2. c. 23. ex historicis fide dignis apertissimè demonstrant. 3. falsum est, Fridericum I. unquam à Sultano fuisse captum; ipse quippe Imperator potenti exercitu suo ita Suldanum domuit & subegit, ut iste coactus à Friderico Imperatore pacem & amicitiam supplex periverit; de quo plura videri possunt in Basilico Dorò Gretseri c. 5. Quemadmodum igitur hæretici in hoc apertissimi & impudentissimi mendacij convincuntur, ita minimè dubitandum, figmentum esse vanissimum, quod de calcato ab Alexandro III. capite Friderici I. Imperatoris circumferunt. Videantur cit. Authores

XXXIV. *Secundum punctum.* Nullus Papa fuit Idololatra præter unum Marcellinum, qui metu mortis Idolis adolevit; ut constat ex Concilio Sinuesano; & epistola Nibolai I. ad Michaellem. Imò ipse Marcellinus non docuit aliquid contra fidem; nec, inquit Bellarminus L. 4. de Pontif. c. 8. in fine, fuit hæreticus vel infidelis, nisi actu externo ob metum mortis, iniquæ poenituit; & ipso sanguine maculam eluit, nec ejus delictum omnibus Successoribus adscribi debet. Calumniantur quidem Hæretici, idolum Pontificium fuisse Missam à Daniele Maozin appellatam, ubi perulantissimè nugantur in verbis, hebraicam vocem Maozin cum latina Missa confundendo. Item cultum Sacrae Scripturae & Patrum testimonij rejiciemus. Nunc breviter advertimus, Sectarios audacter & turpiter à Verbis Danielis recedere; Nam Sanctus Vates DEUM Antichristi vocat novum, majoribus incognitum, & privatim colendum; cum Christus Deus semper à Christianis fuerit cognitus, & publicè Missa in omnium oculis celebretur.

XXXV. *Punctum tertium.* Nullus Pontifex magis convinci potuit, nec ullus talia signa dedit, qualia Antichristo attribuuntur. Calumniantur iterum hæretici, à Sylvestro usque ad Gregorium VII. omnes Pontifices fuisse Magos. Hottinger Hist. Eccles. Sec. x. scribere audet, *Sedem Romanam sæculo decimo (id est, ab anno 900. usque ad annum 1000.) occupasse Antichristos, fures, invasores, Magos, prodigiosos, Simoniacos, Tyrannicos &c.* Hujus priorem partem jam rejecimus Controvers. XXVI. §. XXXIII. Pro posteriore citatus Hottinger Tigurensis Prædicans est capitalissimus Romane Ecclesiae hostis, & apud omnes Catholicos instabilis. Sed ajunt Adversarij, allegat pro se Baronium, Platina, & Genebrardum &c. Non ignoro; at malè allegat. Quis enim horum scriptis, sæculo decimo Romanam Sedem Antichristos & Magos occupasse? quis tam stultus & insanus ex his omnibus fuit, ut sic scriberet & sentiret? Baronius? an Genebrardus? an Platina? ubi? quo libro? Prædicto sæculo legitimi Pontifices, qui Romanam Sedem obtinuerunt, numero fuere 35. plerique omnes boni & probi summoque hoc fastigio minimè indigni, ut Ecclesiastica testatur Historia apud Cardinal. Gæsarem Baronium: Sex solum ex iisdem nullam laudem merentur; nimirum Christophorus Romanus propter ambitionem. Mortuus an. 908. Sergius III. Romanus propter in castos amores an. 910. Lando sive Landus Sabinus propter indignorum ad Ecclesiasticas dignitates promotionem an. 912. Joannes X. Romanus propter incastos amores an. 928. Joannes XI. Romanus ob illegitimos natales an. 936. denique Joannes XII. Romanus ibidem propter incastos amores an. 964. Præter hos legitimos Papas reperitur in hoc sæculo unus etiam Antipapa sive violentus invasor Sedis Apostolicæ Benedictus nomine, cognomento autem Francone Romanus, qui sibi nomen Bonifacij VII. arrogavit, homo sceleratissimus, qui tamen pro legitimo Pontifice nunquam fuit agnitus. Contra hos solos septenario numero conclusos tendebant justissimæ illæ Cardinalis

Baronij, Platinæ, Genebrardi, Onuphrij, & Sidonij quærelæ ac disteria, quibus illos & maxime Bonifacium Antipapam in Scriptis suis affecturunt: Antichristos autem & Magos nunquam dixerunt, ut impudentissimè mentitur Hottinger.

XXXVI. *Punctum quartum.* Nullus Papa tantam crudelitatem exercuit, quantam exerciturus est Antichristus. Quis enim ex illis tribulationem tantam excitavit? quis Enochum & Eliam occidit? quis subditis suis certam notam impressit, sine qua nec emere nec vendere liceret? quæ profecto tribulatio talis & tam immanis erit, ut idcirco etiam Satanas modico tempore solvendus dicatur Apocal. 20. v. 3. & 7. *Dicunt ad istud hæretici 1.* Satis crudelem fuisse Innocentium IV. qui an. 1252. Inquisitionem instituit hæreticæ pravitatis, & omnes hæreticos exuri vivos iussit, quod deinde omnes Successores persecuti fuerunt. Sed contra est. Tum quia penam ignis in hæreticos non introduxit Papa, sed Fridericus II. Imperator, ut ostendit Cherubinus in compendio Bullarum fol. 11. Tum quia hæc pœna non infligitur bonis & iustis Christi famulis, sed hæreticis Christi hostibus. Tum quia raro exercetur ista severitas, ut Lanienam Antichristi, imò & hæreticorum minime adæquet, ut supra jam diximus. *Dicunt 2.* Enochum & Eliam esse non duos homines, sed duo testamenta Novum & Vetus, quæ dum eorum lectio in vernacula lingua à Pontificibus fuit prohibita, quasi mortua cadavera in plateis jacuerunt, donec Lutherani & Calvinistæ in vitam & splendorem pristinum revocarint. Sed contra est, quod hæc expositio recedat à proprietate verborum, repugnet SS. Patribus, nec ullâ ratione, sed meris calumnijs nitatur, sicuti & alia, quæ alij afferunt, nonnulli ex ipsis Adversarijs adventum istorum Sanctorum omnino pro comento habent, ut supra jam diximus. Cæterum vernacula versio Sac. Scripturæ interdicta est partim propter malignam interpretationem, partim propter abulum rudium hominum, ut suo loco diximus. *Dicunt 3.* hunc characterem in Sacramento Confirmationis imprimi. Sed contra est, quod iste character præter nomen nihil habet characteri Antichristi; hic enim omnibus necessarius & visibilis esse debet, ut negotiatores sciant, quibus liceat negotiari: Sacramentalis autem character Confirmationis nec visibilis est, nec necessarius; siquidem nemo cogitur, ut hoc Sacramentum recipiat, & plurimi eo carentes nihilominus liberum habent commercium cum omnibus.

XXXVII. *Punctum quintum.* Nullus Papa (siquidem aliqui ab hoc vitio excusari nequeunt) tam libidinosus fuit, quàm futurus est Antichristus, qui non unâ concubina contentus promiscuè se varijs commiscebit, ut Daniel insinuat, dum loc. cit. ait, illum fore, in concupiscentijs feminarum, quibus verbis non solum multitudo mulierum indicatur, sed etiam effrænis libido, & huius impotentia; quasi diceret S. Propheta, in Antichristo non fore concupiscentiam, sed ipsum, fore in concupiscentijs immersum & obrutum. Hic enim verò triumphant hæretici, & exemplis Papalem libidinem docere contendunt, inter quæ, quia unum maxime crepant, & Gerhardus prædictæ epistolæ suæ Dedicatoriæ inferere sine fronte audet, id paulò fufius referre ac resellere volo. *Dicunt itaque Joannem VIII. fuisse sceminam*

natione Anglam, Moguntia natam, nomine Agnetem, quæ cum in Academia studuisset, assumpto habitu virili Romam deinde profectam publice docuisse, tantamque sapientiæ & eloquentiæ famam sibi comparasse; ut mortuo Leone IV. repente è Scholis ad Thronum Pontificis fuerit rapta, & annos duos, mentes 5. dies, 4. regnaret, donec in publicâ processioe Corporis Christi sub umbella Eucharistiæ circumferens repente conciderit, & infantem (erat enim prægnans) publice in platea pepererit anno 853. Probant hanc historiam tum testimonio plurium historicorum etiam Catholicorum, præsertim Mariani Scoti, Sigeberti Gemblacensis, Martini Poloni, & nonnullorum. Tum monumentis antiquis Romæ adhuc extantibus; Nam ajunt 1. in memoriam flagitij hujus extructum esse sacellum, & in eo lapideam statuam Pontificis infantem manu tenentis. 2. ibidem asservari sellam interius perforatam, cui recens electus Pontifex insidere debebat, ut clam exploretur, num sit vir aut femina, ne rursus erretur. 3. illam plateam, ubi hoc facinus contigit, vitare Pontifices, nec unquam amplius transire. Ecce præclarum specimen Pontificiæ castitatis, sanctitatis, & successione!

XXXVIII. Quamvis istam notam, quam hæretici Sedi Apostolicæ impingere per Joannam Papisam laborant, jam pridem efficacibus rationibus ab ea repulerint, & in nihilum redegerint ex Catholicis Onuphrius Panvinius in annot. ad Platinam. Bellarminus Lib. 3. de Pontific. c. 14. Gretserus Tom. 2. defens. ibid. Florimundus Remundus in singulari Tract. Serarius Lib. 1. rerum Mogunt. c. 42. Georgius Scherer in tract. German. Laurent. Forer in Antiquit. Papat. Præfat. ad Lect. & præter alios Joannes Stalenus in peculiari libello, cujus titulus: *Papissæ Monstræ & vera Fabula.* Ex A Catholicis autem præter alios Blondellus Calvinista in Gallia celebris, affirmans falli vehementer omnes, qui hanc fabulam pro historia contra Pontificios jactant. Nihilominus quia nostrates Sectarij non cessant nugas has & calumnias identidem in lucem de novo producere, & tanquam rem luce clariorem vendere, paulò pluribus eam hic expendemus. Itaque

XXXIX. *Primò.* Etiam si totam hanc historiã daremus esse verã, nihil faceret ad rem. Tum quia, si Joannes VIII. fuit Mulier, non fuit verus Pontifex; siquidem muliebris sexus ex institutione Christi incapax est sacrorum Ordinum & Ecclesiasticorum. Videri potest Diana Part. 12. Tract. de Consecrat. Episcopi, ubi præsentem casum adducit. Tum quia sub hoc Monstro Sedes Apostolica vacasset, quod continuæ Successioni Romanorum Pontificum tam parum obest, quàm parum Romanorum Imperatorum successio interrumpitur ex eo, quod imperium à Friderico II. usque ad Rudolphum II. per annos 28. vacaverit. Tum quia ex unico exemplo alicujus Pontificis libidinosi non rectè inferitur, omnes Pontifices instar Antichristi esse impuros; sicuti inferri non potest: unus Concionator fuit diabolus, uti habetur in vitis Patrum. Ergo omnes Prædicatores sunt diaboli. Tum quia muliebris impudicitia non convenit Antichristo, qui erit vir in concupiscentijs feminarum. Tum quia multis gravibus argumentis ex autoritate & ratione ductis ostendi potest, hanc narrationem esse merissimam fabulam,

uti citati Authores egregiè præstiterunt, & ex sequentibus satis apparebit. Unde

XL. *Secundò.* Narratio hæc nullo legitimo nititur Authore. Nam qui eo tempore vixerunt, cum hoc accidisse dicitur, vel paulò post, in suis Chronicis nullam hujus facti mentionem faciunt, ut Anastasius Bibliothecarius, Rhegino Abbas Prumiensis, Rudolphus Fuldenfis, Ado Viennensis, Odo Cluniacensis & alij, quos adducit Stalenus Tract. 2. sui libelli: illi autem, quos hæretici in contrarium citant, aliquot sæculis postea vixerunt; imò Marianus Scotus & Sigebertus Monachus Gemblacensis nihil horum scripserunt, ut aliquis illorum libros corruperit. Martinus Polonus Ord. Prædicat. Pontificis Pœnitentiarius, Archi-Episcopus Gnesnensis, cæterum homo simplex dubiè loquitur deceptus à Schismaticis in odium Pontificis talia fingentibus, ut ostendis Cardin. Baronius annò Christi 891. quomodo Platina & alij decipi poterunt. Videatur Stalenus Tr. 6. ubi de istis singulis & alijs Scriptoribus egit ex instituto eorum verba adducens. Non obstat, multos Authores tam ante quàm post Lutherum huic narrationi de Joanna Baptistâ adstipulari; quippe observamus verba Justiniani L. 1. §. sed neque C de veteri jure enucleando: *Non ex multitudine Authorum, quod melius & æquius (seu verius) est, judicavote.* Nam sicuti apud Juris-Consultos sententiâ à quinque Doctoribus bene expensa præfertur opinionî à quinquaginta Doctoribus rem obiter inspicientibus subscriptæ, ut sapienter advertit Decius Consilio 494. ita in historia, ac nominatim in monstruoso isto facto seu figmento de Joannâ Baptistâ vilipendendus est cumulus Chronologicorum & Historicorum, quorum unus ab altero, & simul à pravo suo affectu seduci se finit. Sed ajunt Adversarij, cur ante Lutherum nullus contra eam scripsit, aut in dubium traxit? Resp. 1. omnes Scriptores tempore Leonis IV. & Benedicti III. & sequentibus 400. anis directè oppositum scripsisse, dum unanimiter tradunt, Leoni IV. immediatè successisse Benedictum III. & nullius Joannis intervenientis meminere; 2. dubitasse omnes de hac fabula; qui dubiè de eadem scripserunt, ut nominatim fuit Platina; 3. neminem ei fabulæ se opposuisse, quia ejus vanitas omnibus satis constare videbatur, donec post Lutheri apostasiam Sectarij jam evanescentem iterum restaurare, & per illam offuscare Sedem Apostolicam studuerunt.

XLI. *Tertiò.* Circumstantiæ hujus narrationis sunt prorsus incredibiles. Quia 1. dicitur Anglâ fuisse; & Moguntia nota; cum tamen Moguntia sit in Germania. 2. studuisse in Academiâ Atheniensi; cum tunc temporis Athenis nulla fuerit Academiâ, teste Sinesio Episcopo in Epist. ad Frat. 3. Roma versata & pro viro habita, quia virilem habitum gestabat; cum tamen vestitus non possit ita tegere muliebrem sexum, quin in gestibus, incessu, vultu & voce dignosci possit. 4. ex Scholis repente ad thronum Pontificum rapta, quod planè alienum est à moribus Romanis, nullus enim legitur electus; nisi prius Episcopus vel Sacris Ordinibus saltem initiatus. 5. biennium & quinque menses regnasse inter Leonem IV. & Benedictum III; quòd spatium non coheret cum communi Chronologia dierum Pontificum, nisi alterutri aliquot menses subtrahas, ut præclare ostendit Stalenus Tr. 2. cap. 3. 6. in festo Corporis Christi Eucharistiam

circumgestasse; cum illud festum nondum fuerit institutum, sed 400. annis postea, scil. anno Christi 1262. 7. denique dicitur in publica processione puerum peperisse; quis autem credat, tam astutam sceminam imminente jam partu, cujus prævios dolores fenserat, publicæ processioni se commisisse cum periculo se manifestandi?

XLII. Vetera quoque monumenta hujus facinoris à Sectarijs allata sunt mera figmenta. Nam 1. nulla talis capella & statua Roma invenitur. Et quis credat, Romanos tam stupidos fuisse, ut in perpetuam hujus sceleris memoriâ sacrum sacellum erexerint, suamque ignominiam, quod à femina tam turpiter decepti fuerint, perpetuaverint? Extat quidem Romæ aliqua statua viri Ethnici adstante puero quasi famulo; sed ad rem nihil facit. 2. *Sella lacera, cui Pontifex recens electus primùm insidet, non eo fine est perforata, ut sexus exploretur (quod ante electionem fieri deberet) sed humilitatis gratiâ, ut meminerit, se ex humili statu ad tantam dignitatem evectum; propterea sedenti accinitur ex 1. Reg. 2. v. 8. Sicut de pulvere egenum, & de stercore elevat pauperem.* 3. *plateam,* ubi hoc contigisse dicitur, sæpius Pontifices transiisse, testatur Onuphrius Panvinius in suis Annot. ad Platina, quem vis crebrius transeat per alias plateas comodiore. Plura de monstruosa hac Papissâ videri possunt apud cit. Auth. Solum addo, nonnullos apud Dianam loc. cit. putare, occasione huic fabulæ dedisse sceminam hujus nominis, quæ in Pontificatu Joannis VII. præpotens fuit, ut vulgò Papissa audiret; unde crescenti paulatim famæ facile fuit addere reliqua; ex quibus fabula ista ita speciose texeretur, ut imperitis Scriptoribus historia videretur; est Cardinalis Bellarminus Lib. 3. de Rom. Pontif. c. 24. ejusdem originem velit ab aliâ quadam scemina, qua teste Leone IX. in epist. ad Michaelē inter multos Eunuchos in Patriarchalem Sedem Constantinopolitanam irrepit; quam dein historiam Romanæ Ecclesiæ hostes à Constantinopolitano Patriarcha ad Romanū Pontificem converterunt, & varijs circumstantiarū phaleris auxerunt.

XLIII. *Sexta denique nota Antichristi est horrendus ejus interitus.* Nam Christus suorum miserum anima capiet, & ut scribit S. Joannes Apocal. 19. v. 10. & seq. comitantibus Angelis visibiliter de cælo descendet præliaturus cum Antichristo, cui iste audacter se opponet; sed fuso exercitu ipse cum suo Pseudopropheta fulmine ictus ad inferos descendet; unde vers. 20. dicitur: *Et apprehensa est bestia, & cum ea Pseudopropheta, qui fecit signa coram ipso, quibus seduxit eos, qui acceperunt characterem bestia, & qui adoraverunt imaginem ejus. Vivi missi sunt hi duo in stagnum ignis ardenis sulphure.* Ubi, inquit, lacer textus cap. sequent. v. 10. *truciabuntur die illa nocte in sæcula sæculorum.* Euudem hunc Antichristi interitum indicat Apostolus ad Thessal. 2. v. 8. verbis supra cit. *Quem Dominus JESUS interficiet spiritu oris sui, & destruet illustratione adventus sui, hoc est, perdet & absument non arcu & gladio; sed solo Spiritu seu flatu oris sui, id est, solo jussu & nutu suo per Michaelē Archangelum fulgure præcipitando illum è sublimi aère deorsum, unde terrâ dehiscente vivus corpore & animâ in tartara à demoniis abripietur, mortuus tamen, antequam eò pertingat.* Hæc quoque nota minimè cadit in Romanum Pontificem; quis enim ex omnibus hoc

hoc modo perijt, hoc est, cœlesti fulmine tactus visibiliter ad inferos descendit?

ALIV. Confugiunt Sectarij rursus ad tropos dicendo, verba Prophetarum de interitu Antichristi non intelligenda proprie de corporali interitu, sed allegorice de morali, hoc est, de imminutione Pontificiæ Authoritatis, quæ facta sit Spiritu oris Christi per prædicationem Prædicantium. Verum in hac responsione præter commune vitium proprietatis sæpius jam castigatæ etiã manifesta falsitas continetur; quippe Potestas Pontificia hætenus non est imminuta; sed potius amplificata fuit per conversionem Indorum, quæ Apostasiam hæreticorum in Europa abunde supplevit. Prudens Lector ex uno hoc, quod de Sancto Francisco Xaverio Indiarum Apostolo scribit Jacobus Bozius de signis Ecclesiæ DEI sig. 20. conijciat, quantopere post Lutheri defectionem in prædictis Indijs Authoritas Pontificia creverit: *Universi, inquit, hæretici ab Ecclesia Christiana constitutione per tot secula per annos mille quingentos & amplius haud traduxerunt ad hæreses suas tot gentes aut idololatrias aut alioquin à Christi cultu alienas, quot unus Xaverius ad Christi cultum annis undecim. Unus Xaverius plures gentes & homines plures annis undecim Christo adiunxit, quam immensa hæreticorum millia ex omni gente & natione è toto orbe terrarum per annos mille quingentos.* Ita ille.

XLV. Cum igitur ex hætenus dictis liquidissime constet, nec Singulariãtem Antichristi, nec Nomen, nec Stirpem, nec Tempus, nec Locum, nec Mores, nec Interitum competere Romanis Pontificibus, nullã probabilitate dici potest, eosdem Romanos Pontifices esse Magnam Antichristum. Unde Protestantes graviter audire non possunt vocem illam; & publicam protestationem Serenissimi Principis & utriusque Bavariæ Ducis, ac postea Sac. Rom. Imperij Electoris Maximiliani in postremo colloquio Ratisbonensi Anni M.D.C.I. Sess. 13. cum ad obtundendum impudens os Hunnij graphice ac libere diceret: *Vos appellastis Romanum Pontificem Antichristum; qua est injuria insignis & clarissima, & hoc nunquam probabitur.* Et rursus: *imò est insignis injuria; qua redundat in omnes Catholicos.* Nam si Romani Pontifices sunt Antichristus Magnus, sequitur apertissime 1. Idipsum Romanum Imperium Francos & postea Germanos laudatissimos Imperatores per Antichristum accepisse. Sequitur 2. Antichristum Germanis Principibus potestate atque Authoritatem tribuisse eligendi Imperatorem. Sequitur 3. Germaniam nullos unquam verè Christianos Principes atque Imperatores ante Lutherum: sed Idololatrias & Antichristi prostibula habuisse: Imò nec orbem terrarum: siquidem omnes Reges, & Principes Christiani ante Lutherum sese Romano Pontifici subjectos & obnoxios profitebantur, tanquam Oves Pastori & tanquam Discipulos Magistro; ac tanquam Filios Patri. Sequitur 4. Romanum Imperium jam ante mille annos sublatum fuisse, cum hæc certa sit Notã adventus Antichristi, ut ex Apostolo & Daniele Prophetã magno consensu docent Græci ac Latini Patres apud Cardinal Bellarminum Lib. 3. de Pontific. c. 5. supra jam citato. Judicent autem ipsimet Protestantes, an non isthæc cedant in gravem injuriam Romani Imperij sub Augustissimo & felicissimo Imperatore Leopoldo I. etiamnum florentis? DEUS porro ad defensionem Sac. Rom. Ecclesiæ & Imperij dexteram Majestatis suæ extendat? Videatur Opus germanisõ idiomate re-

cens editum à P. Christophoro Ott Societatis JESU, cujus titulus ROMA GLORIOSA; ubi 243. Paparum vitas, mores, ac gesta fideliter recenset, & ad hæreticorum objectiones solide respondet in nullo à doctrinis nostris dissentiens.

CONCILIA.

UNIVERSAM Religionis Controversiam, qui compendio expedire volet, is ex Concilijs veteris orthodoxæ Ecclesiæ nullo negotio intelliget, quam partium hæc ætate sibi adversantium veram incorruptamque Fidem amplectatur; quamcumque enim cum articulis horum Conciliorum integrè consentire repererit, hæc à vera atque orthodoxa Religione aliena esse non potest. Unde magna semper fuit Authoritas Conciliorum in Ecclesia adversus multiplices fraudes hæreticorum, qui idcirco omnem operam industriam & laborem etiamnum adhibent in Ecclesiastica illa autoritate labefactanda, ut bene notat Cardinal. Bellarminus hæc in præfatione. Quare Pontifici imprimis subnectimus Concilia; cum hæc ab illo velut Corpus (Ecclesiæ scilicet Militantis, quam representant) à Capite visibili in terris dependeam, & qua à Doctoribus de iisdem inquiruntur, ac disceptantur, ad sequentes Controversias redigemus ac breviter expendemus.

CONTROVERS. XXXII.

CUIUS SIT CONVOCARE Concilium, & illi præesse.

I.

Albertus Pighius Lib. de cœlest. Hierarch. c. 1. Originem Conciliorum putat esse humanam, & naturali ratione excogitatam. Verum etsi ratio naturalis dicitur, ut in rebus dubijs Princeps consulat viros peritos, tamen ut Episcopi solum convēhiant, & isti non sint Conciliarij, sed Judices, non videtur solius rationis humanæ inventum; unde melius Bellarminus Lib. 1. de Concilijs censet, originem illam esse divinam; quia Sancti Patres docent, Concilia demonstrata fuisse illis Christi Verbis Matth. 18. v. 20. *Ubi fuerint duo vel tres congregati in nomine meo, illic ego in medio illorum sum.* Et absque dubio Apostoli divini Spiritus motione inducti primarium illud Concilium Actor. 15. coegerunt, unde v. 28. *ajunt: visum est Spiritui Sancto & nobis &c.*

PARS PRIOR.

DOCTRINÆ CATHOLICORUM.

II. Nomen Latinum Concilij reperitur passim in utroque Testamento. Nomen Synodi habetur in Can. 38. Apostolorum. In græco textu loco utriusque, nempe Concilij & Synodi ponitur *συνάξις* vel *συναγωγή*. Reipsã Concilium est legitimus conventus Præsulum Ecclesiasticorum